

Prológus

Azon a reggelen is arra a kellemes számócaillatra ébredt, mint addig minden reggel. Nem kelt föl azonnal, hagyta, hogy a beáramló napsugarak simogassák hasát.

Mikor végül mégis úgy érezte, nem tudna tovább feküdni, felült, és az éjjeliszekrényéből egy kulcsot vett elő. Azt az ablakon lévő zárba illesztette, és elfordította. Ebben a csöndben tisztán hallhatta, amint kattant a zár, és az üveglap feltárult előtte. A beáramló friss levegő visszaszorította az áporodottat, és az arcába csapott.

Kipillantott, csak arra a rövid időre, hogy felmérje a terepet. Ponyville utcái az elmúlt napokban díszekbe öltöztek, mindenhol színes szalagok lógtak, és egy ideiglenes emelvényt is felállítottak a főtéren. Méndenki

Nightmare éjszakájára készült, ebben az évben már sokkal hevesebben, mint korábban. Ez lett volna az első alkalom, hogy Luna hercegnő teljes pompájában jelenik meg a városkában, a pónik félelme nélkül.

Integedett a kint sétáló, kissé elmosódott alakoknak.

Lerúgta magáról takaróját, és a szemközi tükörhöz sétált. Egy fésűvel próbálta meg kiegyenesíteni kócos, sötétlila sörényét. Sohasem volt igazán a szépítkezés híve, szalonokba is egy évben egyszer, ha eljárt.

Mikor úgy döntött, elégedett a végeredménnyel, lófarokba kötötte hátul, és felvette fekete kapucnis pulóverét, amit Rainbow Dashtól kapott pár hónapja. Nem igazán volt az ő stílusa, de nem akarta megsérteni őt sem, ezért hordani kezdte, és mostanra már hozzászokott. Ahogy a

szivárvány sörényű pegazus fogalmazott, ettől kevésbé tűnt "okostojásnak".

Amikor lement a lépcsőn, barátai még aludtak. Hernyószerűnek tűntek hálósákjaikba bújva, az asztal körül feküdve. Hosszú ideje először tudtak ennyire nyugodtan aludni, így nem ébresztette fel őket, óvatosan átlépett rajtuk.

Készített magának egy zabburgert a konyhában, majd a vastag tölgyfaajtóhoz lépett, és a zárát leoldva kitárta azt. Már dél körül járhatott az idő, a nap most járt a legmagasabban. Többen oda integettek neki, miközben vett egy mély levegőt, és becsukta maga mögött az ajtót.

Pár pillanattal később felhangzott az elnyújtott bűgás, ami azt jelentette, hogy rádióadást fognak hallani.

Szép napot, Ponyville! Ugye ti is

izgatottan várjátok az Éj Hercegnőjének érkezését? Gondoltam. Nos, ami a programokat illeti, ma este, az ünnepség előszeleként, a bátrabb pónik számára Kietlen Erdei körséta várható, míg azok, akik kicsit nyúl szívűbbek, résztvehetnek a Sétagalopp Színészi Társulat késő esti előadásán. Ha engem kérdeztek, mindkettő remekül hangzik, nem?

Twilight a Kockacukor Sarok felé vette az irányt, miközben furcsa érzés kerítette hatalmába őt. A körülötte lévő pónik kissé elmosódtak, és le is lassultak, mintha valami visszafelé próbálta volna húzni őket. Többen közülük botladozva a lila unikornis felé indultak.

- Twilight! - a kiáltás, ami megtörte a dermesztő csendet, a semmiből érkezett, Rainbow Dash-el együtt. A pegazus közvetlenül előtte ért földet, és megragadta őt,

majd magával rántotta.

Egészen addig nem eresztették el egymást, amíg át nem törték a cukrászda ajtáját, és odabent le nem ültek, a falnak simulva.

- Emlékezz, Twilight! - az égszínkék pegazus kanca váratlanul megpofozta őt, miközben tekintetük egybeolvadt. - Ne feledkezz meg a történekről! Tudod, hogy nem lehet!

Pár percet vártak, mielőtt felálltak volna. Mikor ez megtörtént, Twilight végre ismét maga előtt látta azt a Ponyville-t, amiben jelenleg éltek.

A cukrászdában teljes félhomály uralkodott, de még így is tisztán ki lehetett venni a felborított asztalokat, és a falakra száradt vért. A padlón több helyen megcsonkított, rothadásnak indult holttestek

heverték, és mindenből áradt az elviselhetetlen bűz. Groteszk módon azonban Mrs. Cake most is ott állt a pult mögött, ahogy mindig. Csak éppen nem az a kedvesség sugárzott róla, amit mindenki megismert.

Teste zöldre színeződött, szinte teljesen elrothadt. Sörénye csomókban lógott le, és mostanra a vértől és a kosztól, ami ráragadt, elvesztette eredeti rózsaszín árnyalatát. A nyakának nagy részét egy elfertőződött harapásnyom fedte le, aminek környékén tisztán kivehetőek voltak az erei. A legszörnyűbbek mégis a szemei voltak, melyek helyén csupán nagy, fekete üregek maradtak.

- Már emlékszem... - motyogta Twilight nagyon halkán, ahogy az ajtón kipillantva meglátta a bedeszkázott, felgyújtott épületek egy kis szeletét. A Nightmare éjszakájára szánt díszek egy része még mindig a házakon lógott,

de most már senki sem csodálhatta őket többé.
Hiányzott neki a régi Equestria.